

PASAULES PASAULES Es UN CILVĒKA Es. MIKROKOSMISKI PĀRJUTEKLISKAS BŪTNES

Minhene, 1912. gada 9. janvārī

Pastāv nepieciešamība šovakar vēlreiz runāt par Kristus dabu. Šī nepieciešamība rodas tādēļ, ka mūsdienās par šo tēmu tiek ļoti daudz runāts, sevišķi teosofiskajās aprindās, un tādēļ būtu ārkārtīgi svarīgi par dažiem punktiem šajā jautājumā nonākt pie pilnīgas skaidrības.

Tātad šodien mums būs jāpārrunā kāds ļoti svarīgs šī jautājuma aspekts, kas daudziem no jums varbūt liksies visai īpatnējs. Mēs sāksim ar cilvēka attīstības gaitas aplūkošanu. Kā jau zināms, visa cilvēce mūsu Zemes attīstības ietvaros iziet cauri noteiktiem periodiem jeb cikliem. Mēs esam ne vienreiz vien runājuši par to, ka laiku, kas pagājis kopš tās lielās katastrofas, kuru mēs saucam par Atlantīdas katastrofu un pateicoties kurai dzīvi uz Atlantīdas kontinenta nomainīja dzīve uz jauna kontinenta, proti, mūsu dzīve; ka laiku kopš tās katastrofas līdz pat mūsu dienām mēs varam iedalīt piecos kultūras periodos. Mēs runājam par pirmo – senindiešu periodu, par otro – lielo senpersiešu periodu, par trešo – ēģiptiešu-haldeju-babiloniešu, par ceturto – grieķu-latīņu periodu, kas, aplūkojot pasaules attīstību lielākās kategorijās, būtībā norietēja tikai aptuveni 8. līdz 12. gadsimtā pēc Kr.; un tad mēs runājam par mūsu pašu, tagadējo – piekto pēcatlantīdas kultūras periodu, kas sākās 1413. gadā.

Cilvēku dvēseles, arī visu klātesošo cilvēku dvēseles šajos cits aiz cita sekojošos kultūras periodos līdz pat mūsdienām ir gājušas cauri dažādiem iemiesojumiem; viena dvēsele ir iemiesojusies šajās kultūrās vairāk, cita – salīdzinoši mazāk reizi. Šīs dvēseles, pateicoties īpatnējiem pārdzīvojumiem, kurus tām sagādājusi katra no šīm kultūrām, ir kaut ko apguvušas un šo pārdzīvojumu augļus pārnesušas no agrākajām inkarnācijām vēlākajās. Tādēļ tās parādās vēlāk kā dvēseles, kas atrodas noteiktā attīstības pakāpē atkarībā no tā, ko tās līdz šim, dzīvojot un darbojoties dažādās kultūrās, ir paguvušas paveikt.

Bet mēs varam runāt arī par to, ka atsevišķos kultūras periodos no dažādiem cilvēciskās dabas locekļiem ir izveidojies, attīstījies galvenokārt – es uzsvēru: nevis tikai, bet galvenokārt – viens vai cits, bet tomēr pārsvarā kāds noteikts cilvēciskās dabas loceklis. Tā mēs varam teikt, ka mūsu kultūras periodā cilvēki tiek aicināti – ja vien viņi ļauj uz sevi iedarboties tam, ko mūsu kultūra var viņiem dot, – izveidot galvenokārt to cilvēka dabas locekli, kuru mēs atbilstoši mūsu garazinātniskajiem uzskatiem dēvējam par apziņas dvēseli. Turpretī grieķu-latīņu kultūras ietvaros tika izstrādāta prāta vai iedabas dvēsele, ēģiptiešu-haldeju-babiloniešu kultūrā – sajūtu dvēsele, senpersiešu kultūras periodā – sajūtu vai astrālā miesa un senindiešu periodā – tas, ko mēs apzīmējam kā ēterisko vai dzīvības miesu. Šie dažādie cilvēka dabas locekļi, ejot cauri kultūrām – vienā vai lielākoties vairākos iemiesojumos –, ir piedzīvojuši vai arī vēl piedzīvos atbilstošu attīstību. Tajā kultūras periodā, kas sekos aiz mūsējā kā sestais kultūras periods, tiks sevišķi attīstīts tas, ko mēs apzīmējam par Garīgo Patību un ko teosofiskajā literatūrā ir ierasts apzīmēt ar vārdu „Manas”; un pēdējā, septītajā, kultūras periodā tiks izveidots tas, ko mēs saucam par Dzīvības Garu un ko teosofiskajā literatūrā ir pieņemts saukt par „Buddhi”. Savukārt tam, kas ir Garīgais Cilvēks vai „Atma”, jātop izveidotam tālajā nākotnē, pēc nākamās pasaules katastrofas.

Tātad mums pašlaik un tuvākajā nākotnē, izmantojot mūsu kultūras normālos nosacījumus – visu to, kas ir un notiek mums apkārt, jāattīsta tā sauktā apziņas dvēsele.

Taču mēs zinām, ka visa cilvēka veidošanās, visa viņa atsevišķo būtnes locekļu attīstīšana ir cieši saistīta vēl ar kaut ko citu, proti, tā ir cieši saistīta ar pakāpenisku cilvēka Es iekļaušanu viņa organizācijā, jo šī cilvēka Es iekļaušana cilvēka dabā ir Zemes attīstības pamatuzdevums. Tādējādi mēs atrodamies it kā vienlaicīgi divās savstarpēji saistītās attīstības plūsmās: no vienas puses, mums ir jāiet cauri lielajam Zemes attīstības periodam, kas seko Saturna, Saules un Mēness periodiem, un kā Zemes cilvēkiem mums sevišķi jāattīsta ceturtais cilvēka dabas loceklis – Es, pievienojot to citiem cilvēka dabas locekļiem, kuriem pamati tika ielikti jau agrāk: fiziskajai miesai, ētermiesai un astrālajai miesai. Tātad jums jāizšķir lielā, galvenā, attīstības plūsma, kas aptver mūsu planētas Zeme iemiesojumus, un mazāka attīstības plūsma, šaurāka attīstības plūsma, kas norisinās tik īsā laikā, kā mūsu pēcatlantiskais periods.

Nevienam, kurš ir sapratis visu līdzšinējo, nevarētu rasties jautājums, kā to saprast, ka cilvēki jau uz senās Saules ir izveidojuši ēterisko vai dzīvības miesu un tagad tai jātiek vēl īpaši izveidotai senindiešu kultūras periodā? Tam, kurš ir sapratis šīs lietas, būtībā nevajadzētu uzdot šādu jautājumu, jo lieta ir tāda: protams, pamati cilvēka ēteriskajai vai dzīvības miesai tika ielikti senās Saules attīstības gaitā. Tāpat cilvēkam, atnākot uz Zemes, ētermiesa jeb dzīvības miesa jau bija, taču šī ēteriskā jeb dzīvības miesa var tikt izstrādāta vēl smalkāk, pie tās pilnveidošanas var strādāt caur locekļiem, kurus cilvēks attīstījis sevī vēlāk. Tāpat senās Indijas kultūrā inkarnējušā cilvēka ēteriskā vai dzīvības miesa bija jau samērā augstu attīstīta, taču šajā pēcatlantīdas periodā viņš ar jauniegūtā Es palīdzību strādā tālāk pie savas ēteriskās vai dzīvības miesas, pilnveidojot visu to, ko līdz tam laikam sevī ir izstrādājis. Viņš iestrādā tajā smalkākas struktūras. Tādējādi visā mūsu pēcatlantīdas kultūras periodā notiek galvenokārt dažādu cilvēkbūtnes elementu smalkāka veidošanās.

Ja jūs tagad, ņemot vērā tikko pateikto, aplūkosit visu evolūciju, jūs ieraudzīsiet, ka ceturtais pēcatlantīdas – grieķu-latīņu kultūras periods ir sevišķi svarīgs periods, jo tā uzdevums bija izstrādāt līdz noteiktai pakāpei to cilvēkbūtnes locekli, kuru mēs saucam par prāta vai iedabas dvēseli. Bet līdz tam laikam Es, kas pieder lielajai attīstības plūsmai, ir sasniedzis diezgan augstu attīstības pakāpi. Tāpat mēs varam teikt, ka cilvēka Es līdz ceturtajam pēcatlantīdas kultūras periodam, līdz grieķu-latīņu laikam, ir attīstījies līdz noteiktai pakāpei, un tolaik tā uzdevums bija strādāt pie prāta vai iedabas dvēseles, bet mūsu laikā tam jāstrādā pie apziņas dvēseles.

Pastāv noteiktā intīma radniecība starp cilvēcisko Es un viņa dvēseles dabas sastāvdaļām: sajūtu, prāta-iedabas un apziņas dvēseli. Šajās trijās jomās cilvēciskais Es izdzīvo savu iekšējo dzīvi, un mūsu piektajā kultūras periodā tas dzīvo un arvien vairāk dzīvos apziņas dvēselē, jo apziņas dvēselē, tā teikt, Es var izpausties tīrā veidā, citu locekļu absolūti netraucēts. Pašlaik mēs dzīvojam tādā periodā, kad šis Es ir aicināts izpildīt lielu, visai specifisku uzdevumu: attīstīt pašam sevi, rast balstu pašam sevī.

Ja mēs tagad ielūkosimies nākotnē ar domu, ka nākamajā, sestajā, pēcatlantīdas kultūras periodā cilvēkam būs jāattīsta Garīgā Patība jeb Manas, tad mēs sapratīsim sekojošo: Garīgā Patība jeb Manas būtībā atrodas jau ārpus jeb pāri Es sfērai, pārsniedz to, un principā cilvēks nevarētu nākotnē attīstīt savu Garīgo Patību ar paša spēkiem. Lai to veiktu, viņam būs nepieciešama augstāko būtņu palīdzība, kas sūta savus spēkus Zemei. Līdz šim cilvēks ir attīstījis savu Es tik tālu, ka, balstoties pats sevī, viņš var attīstīties tikai līdz apziņas dvēselei, taču viņa Zemes attīstība nebūs noslēgta, ja viņš noteiktā mērā nebūs jau iepriekš uzsācis veidot to, ko pilnīgi patstāvīgi varēs veidot un novest līdz pilnībai tikai uz Jupitera, mūsu planētas nākamā iemiesojuma. Līdz Zemes attīstības perioda beigām cilvēkam būtu jāattīsta savs Es. To viņš var veikt sajūtu, prāta un apziņas dvēseles ietvaros. Bet istā Garīgā Patība var kļūt par cilvēka īpašumu tikai vēlāk, uz Jupitera. Tikai tur tā kļūs patiešām cilvēka īpašums. Uz Jupitera cilvēka attiecības ar Garīgo Patību būs aptuveni tādas, kādas uz Zemes ir viņa attiecības ar Es. Tāpat, ja cilvēks jau uz Zemes attīsta savu Garīgo Patību, tad viņš nevar būt ar to tādās attiecībās, kā ar savu Es. Par savu Es mēs sakām: "Tas esmu es pats, tas patiešām esmu es pats." Ja nākamajā periodā, sestajā pēcatlantīdas periodā mūsos sāks izpausties Garīgā Patība, tad mēs nevarēsim uzrunāt to ka savu patību. Tad mēs teiksim: "Jā gan, mūsu Es ir attīstījies līdz noteiktai pakāpei, tā kā mūsu Garīgā Patība var iespīdēt mūsos kā sava veida eņģeļbūtne, kas uzliesmo un pārņem mūs īpašos dzīves mirkļos." Tā mums parādīsies mūsu Garīgā Patība. Un tikai uz Jupitera tā parādīsies kā mūsu pašu būtība, kāds pašlaik ir mūsu Es. Tā cilvēka attīstība virzās uz priekšu.

Tāpat nākamajā, sestajā, pēcatlantīdas kultūras periodā mēs jutīsimies it kā pievilkti pie kaut kā tāda, kas iestāros mūsos savu gaismu. Mēs nejutīsim Garīgo Patību sevī iekšā, bet gan varēsim teikt: "Man ir darīšana ar kādu būtņi, kas uzlūko mani no augstākas pasaules, kas mani vada un virza, kas, pateicoties augstāko būtņu žēlastībai, ir kļuvusi par manu vadoni un virziena rādītāju." To, kas tikai uz Jupitera piederēs mums kā mūsu īpašums, mēs sajūtīsim vispirms kā no augstākām pasaulēm mūsos uzliesmojošu vadoni. Tā vēlāk būs arī ar Dzīvības Garu jeb Buddhi, ar Gara Cilvēku utt. Pienāks laiks, kad cilvēks varēs runāt par sevi citādi, nekā viņš par sevi runā pašlaik. Kā tad cilvēks pašlaik runā par sevi garazinātnes izpratnē? Viņš saka: "Man ir trīs apvalki: mana fiziskā miesa, mana ēteriskā jeb dzīvības miesa un mana astrālā miesa. Tajās ir mans Es, mans īstais īpašums uz Zemes, kas attīstās šo apvalku ietvaros. Šie trīs apvalki veido manu zemāko dabu. Es esmu izaudzis tai pāri, es raugos uz šo savu zemāko dabu no augšas un tajā, par ko ir kļuvis mans Es, saskatu savu topošo visistāko būtību, kurai arvien jāaug, arvien tālāk jāattīstās."

Nākotnē cilvēkam būs jāsaka sev vēl kaut kas cits. Tad viņš teiks: "Man ir ne tikai mana zemākā daba un mans Es, bet man ir arī augstākā daba, uz kuru es raugos augšup kā uz kaut ko tādu, kas apņēm mani līdzīgi tam, kā pašlaik mani apņēm mani apvalki, kas man ir no iepriekšējiem laikiem." Tādējādi nākotnē cilvēks jutīsies nostādīts, tā teikt, vidū starp savu zemāko un savu augstāko dabu. Zemāko dabu viņš pazīst jau tagad, augstāko viņš uztvers nākotnē kā esošu virs sevis, līdzīgi tam, kā pašlaik viņš uztver savu zemāko dabu atrazdamies zemāk par to. Tātad mēs varam teikt, ka Zemes attīstības gaitā cilvēks aug no sava ceturtā pamatelementa pie sava piektā, sestā un septītā pamatelementa, taču šie – piektais, sestais un septītais – elementi pašas Zemes attīstības periodā nekļūst par viņa tiešo īpašumu, bet gan par kaut ko tādu, kam viņš tikai pamazām tuvosies. Lūk, tā mums šī lieta jāsaprot.

Mums būs jāpiedzīvo laiks, kad mēs varēsim teikt: "Jā gan, mūsu misija uz Zemes bija attīstīt savu Es, taču mēs pravietiski nojaušam kaut ko tādu, kam mūsos būs jāattīstās tikai uz Jupitera. Bet nu, visu to, ko mēs pārdzīvojam uz Zemes, caurstrāvojot sevi, tā teikt, ar cilvēciskā Es dabu, un ko mēs izveidojām izteicējušā Zemes attīstības posma gaitā, arvien smalkāk izstrādājot savas būtnes zemākās sastāvdaļas, kā arī to, ko mēs nākotnē vēl izstrādāsim kā savas dabas augstākos elementus, – tātad visu to, ko mēs kā cilvēki pārdzīvojam uz Zemes, to visu būtnes, kuras mēs saucām par eņģeļiem jeb Angeloi un kuras evolūcijas gaitā iet mums pa priekšu, ir piedzīvojušas iepriekšējos planetārajos iemiesojumos. Bet arī augstāko hierarhiju būtnes – ercenģeļi jeb Archangeloi un Archai – piedzīvojušas to visu mūsu planētas Zemes agrākajos iemiesojumos: uz Mēness, Saules, Saturna. Arī viņiem toreiz bija sava veida ceturtais loceklis, kuru viņi bija attīstījuši. Un tad atbilstošā planetārā iemiesojuma otrajā pusē viņi bija uzsākuši attīstīt to, kam viņos vajadzēja pilnīgi attīstīties uz Zemes, tāpat kā mūsos – Garīgajai Patībai uz Jupitera. Toreiz viņi to nav iemiesojuši sevī pilnīgi, nav padarījuši par savu īpašumu, bet gan raudzījušies uz to, kā uz pāri viņiem esošu.

Ja mēs tagad atskatīsimies uz senā Mēness attīstības posmu, mēs atradīsim tur būtnes, kurām toreiz, tieši tāpat kā cilvēkam Zemes attīstības gaitā, bija jāsasniedz savs septītais pamatelements, bet tieši tāpat, kā mēs, cilvēki, sasniedzam uz Zemes savu septīto elementu, proti, neiekļaujot to sevī pilnīgi, bet gan raugoties uz to augšup, kā uz pāri mums esošu. Runājot par luciferiskām būtnēm, mēs runājam par tādām būtnēm, kas senā Mēness periodā ir palikušas tādā stāvoklī, kādā atrastos cilvēks, kurš Zemes perioda gaitā nebūtu sākotnēji izveidojis savu piekto, sesto, septīto pamatelementu, bet gan būtu apstājies jau pie ceturtā vai pie piektā utt. elementa. Tātad šīs luciferiskās būtnes, kuras atrodas uz visdažādākajām attīstības pakāpēm, savulaik nav veikušas pilnu tām paredzēto attīstību. Tādēļ mēs varam teikt, ka no senā Mēness attīstības perioda Zemes attīstības periodā ir pārgājuši pirmām kārtām cilvēki, atnesot sev līdz savas normālās attīstības augļus. Tie cilvēki, kuri atbilstoši toreizējiem uzdevumiem ir noslēguši savu attīstību, atnesa sev līdz normālās attīstības augļus: savu fizisko miesu, ēterisko vai dzīvības miesu un astrālo miesu, un tagad uz Zemes viņiem jāiekļauj sevī un kārtīgi jāattīsta savs Es, kurā viņi tad varēs uzņemt visus pārējos elementus. Citām būtnēm, kas atrodas augstāk par cilvēku, jau uz senā Mēness vajadzēja attīstīt to elementu, kas atbilst cilvēciskajam Es. Taču viņas būtu varējušas pilnīgi attīstīt sevī šo Mēness Es tikai tajā gadījumā, ja būtu jau iepriekš sākotnēji attīstījušas savu piekto, sesto, septīto pamatelementu. Uz Zemes viņām vajadzētu pilnīgi attīstīt savu piekto elementu. Tātad uz senā Mēness tām bija jāattīstās līdz savam septītajam pamatelementam, taču šīs luciferiskās būtnes tieši nav attīstījušas līdz šim septītajam elementam. Tās ir attīstījušas tikai piekto vai sesto, tātad neapstājušas pie ceturtā kā tāda, taču arī neattīstījušas to pilnīgi tādēļ, ka nav sākušas strādāt ar piekto, sesto un septīto locekli, bet ir apstājušas pie piektā vai sestā.

Aplūkosim divus šo Mēness būtnu tipus. Vispirms aplūkosim tās būtnes, kas ir attīstījušas savu piekto pamatelementu. Šīs būtnes var salīdzināt ar cilvēkiem, kuri sestajā pēcatlantīdas kultūras periodā būtu izveidojuši Garīgo Patību (5. elementu) un ar to arī noslēgtu savu attīstību uz Zemes, t.i., nebūtu pat ķērušies pie sava sestā un septītā pamatelementa izveides. Tātad paturēsim prātā šo vienu tipu – luciferiskas būtnes, kas ir attīstījušas savu piekto elementu, un paturēsim prātā citas luciferiska tipa Mēness būtnes, kas ir izveidojušas savu sesto pamatelementu, bet septīto nē. Šādas būtnes pastāvēja Zemes perioda sākumposmā, kad cilvēks sāka veidot savu Es. Tātad mēs varam sev jautāt: "Kādas tad bija šīs būtnes Zemes perioda sākumposmā?" Tās bija būtnes, kas kāroja uz Zemes izveidot savu sesto pamatelementu, tātad tās bija luciferiskas būtnes, kas uz Mēness ir tikušas līdz sava piektā pamatelementa izveidei un tagad uz Zemes vēlējās izveidot sesto. Bija arī otra tipa būtnes, kuras uz Mēness bija

izveidojušas sesto pamatelementu un uz Zemes vēlējās izveidot septīto. To viņas cerēja veikt uz Zemes. Tad nāca arī cilvēks ar saviem trim pamatelementiem, lai izveidotu ceturto.

Tātad mēs varam atšķirt uz Zemes cilvēkus, kas gaida iespēju izveidot savu Es, tad luciferiskas būtnes, kas lūko izveidot savu sesto, un luciferiskas būtnes, kas uz Zemes vēlas izveidot savu septīto pamatelementu. Tagad mēs neņemam vērā tās būtnes, kas vēlas izveidot savu piekto elementu, lai gan ir arī tādas.

Līdz ar to mēs aplūkojam, tā teikt, trīs mikrokosmisko būtņu tipus, kas reiz bija nonākušas uz Zemes attīstības skatuves. Taču no šiem trim tiem tikai viena tipa būtnes varēja iegūt fizisko miesu, jo uz Zemes valdošie apstākļi var nodrošināt fiziski miesīgo ķermeni kā attīstības arēnu tikai ceturtajam cilvēka pamatelementam. Tikai būtnes, kas vēlējās attīstīt savu ceturto elementu, varēja iegūt fizisko ķermeni. Citas, kas gribēja attīstīt savu sesto vai septīto elementu, nevarēja saņemt savā rīcībā fizisko miesu, jo uz Zemes būtnēm, kas ienākušas šajā attīstības procesā neatbilstoši Zemes attiecībām, nav iespējas iegūt pašām savu fizisko miesu. Iespējas iegūt šādu fizisko miesu nebija. Kas šīm būtnēm atlika? Tām sev bija jāsaka: "Tiesa gan, fizisko ķermeni no gaļas un kauliem, kāds ir cilvēkiem, mēs neiegūsim, jo šādi ķermeņi ir cilvēkiem, kas grib attīstīt savu Es. Tātad, mums jāiemitinās kādā fiziskā ķermeņa surogātā, mums jāsameklē cilvēki, kas pieder pie visattīstītākajiem, kas, tā teikt, ir attīstījuši savu ceturto pamatelementu. Mums jāielien tajos un tajos ir jādarbojas tādējādi, lai varētu izveidot savu sesto vai septīto pamatelementu."

Rezultātā, senajos laikos starp parastiem cilvēkiem dzīvoja arī tādi, kuri varēja būt apsēsti ar augstākām luciferiskas dabas būtnēm, kuras, protams, bija attīstītas augstāk par cilvēku, jo tām bija jāizveido savs sestais un septītais pamatelements, bet cilvēkam tikai ceturtais. Tātad šādas augstākas luciferiskas dabas būtnes staigāja pa Zemi cilvēku miesās un darbojās kā cilvēces vadoņi, kuri zināja, saprata un varēja daudz vairāk nekā citi cilvēki. Par šīm būtnēm tiek stāstīts senos stāstos un leģendās kā par dziļiem pilsētu dibinātājiem, tautu vadoņiem un tml. Tie nebija normāli Zemes cilvēki, bet gan cilvēki, apsēsti ar šāda veida luciferiskas dabas augstākām būtnēm, apsēsti labākajā šī vārda nozīmē. Mēs sapratīsim cilvēces attīstību uz Zemes tikai tad, ja ņemsim vērā šo fenomenu.

Tieši zemākās no šīm būtnēm vienmēr meklē iespēju turpināt savu attīstību cilvēku ķermeņos, jo tās nevar iegūt sev pašu fizisko miesu. Luciferiskās būtnes vienmēr ilgojas turpināt savu attīstību cilvēkos aprakstītajā veidā, t.i., apsēžot viņus – to viņas dara arī šodien. Cilvēka dvēselē darbojas Lucifers ar saviem pulkiem. Mēs esam luciferisko būtņu attīstības arēna. Kamēr mēs, cilvēki, lai veiktu savu attīstību, ņemam savu fizisko miesu vienkārši no Zemes [no Zemes elementiem], luciferiskās būtnes izmanto mūsu miesu, lai veiktu tajā savu attīstību. Un tas, ka cilvēkos darbojas luciferiskie gari, kļūst viņiem par kārdinājumu.

Tomēr laika gaitā luciferiskie gari, tieši tāpat kā cilvēki, ir pavirzījušies uz priekšu. Tā kā dažs labs no šiem gariem, kas, teiksim, toreiz kā cilvēks dzīvoja Atlantīdas laikmetā, gatavs attīstīt savu sesto pamatelementu, tagad ir jau tik tālu, lai attīstītu savu septīto pamatelementu, jo viņš jau savā attīstībā nepakļaujas uz Zemes valdošajai kārtībai, proti, normālām attīstības likumsakarībām. To viņš dara tādējādi, ka atkal nolemj apsēst kādu cilvēku, lai varbūt tikai dažus gadus izmantotu savos nolūkos to, ko šis cilvēks pārdzīvo savā attīstības ceļā. Tas nav nekas ļauns, jo, pateicoties tam, ka pašlaik mūsu rīcībā ir apziņas dvēsele, cilvēks var būt apsēsts ar kādu luciferisku garu, kas vēlas attīstīt savu septīto pamatelementu. Par ko tad cilvēks kļūst būdams apsēsts ar kādu augstu luciferisku garu? Viņš kļūst par ģēniju! Tas, ka viņš kā cilvēks ir apsēsts un viņa cilvēciskā daba tiek it kā pārsegta, apstarota ar šo augsto būtni, padara viņu par visai nepraktisku cilvēku ikdienas dzīvē, toties tas ļauj šim cilvēkam novatoriski darboties kādā no dzīves jomām.

Nedrīkst runāt par luciferisko garu tā, it kā tas būtu viscaur ienīstams; viņš gan attīstās cilvēkā kā parazīts, apsēž cilvēku, bet viņa inspirāciju ietekmē cilvēks darbojas kā ģēnijs. Tātad luciferiskie gari ir viscaur nepieciešami, un ģeniālie cilvēki uz Zemes ir tie, kuros lielākoties pāris gadu laikā ļoti intensīvi darbojas luciferiskās būtnes. Ja tas tā nebūtu, tad Eduards Širē nevarētu attēlot Lucifera kā visai simpātisku būtni, jo Lucifers lielā mērā piedalās Zemes progresīvajā attīstībā, un tā ir tradicionālās kristietības pārstāvju šaursirdība, ka viņi saskata Lucifera tikai slikto velnu. Tas nav nekas cits kā briesmīgs miētpilsoniskums. "Daba ir grēks, gars ir velns; viņi savā starpā lolo šaubas, neizdevušos bērnu – hermafrodītu". Tie ir vārdi

no Gētes „Fausta”. Saprotams, šauri tradicionāli izprastai kristietībai pieklājas uzskatīt Luciferu par velnu un ienīst viņu, taču tas, kurš pazīst cilvēces attīstības gaitu, zina, ka tieši ģēnijos darbojas luciferiskais princips. Gara zinātniekam jāraugās šīm lietām tieši acīs. Mēs nemaz nezinātu, kā pašiem pacelties pie sava piektā, sestā principa, ja šie gari nebīdītu mūs uz priekšu, līdz ar to veicinot mūsu attīstību. Patiešām mums jāpateicas luciferiskiem gariem par to, ka viņi, meklējot pašu attīstības iespējas, bīda mūs uz priekšu, skubina attīstīties tālāk tā, ka mēs paši varam augt pāri savam Es. Tā tas parasti arī ir, ka ģēniji – dzejnieki un citi mākslinieki – izaug pāri savam šauri ierobežotajam cilvēciskajam Es.

Mēs varam raudzīties uz luciferiskiem gariem kā uz sava veida cilvēces vadoņiem. Mums jāatbrīvojas no jebkādas šaurības savā domāšanā, jāatbrīvojas no ortodoksālās kristietības ietekmes, kas uzskata Luciferu tikai par viscaur ienīstamu velnu. Mums ir jāatzīst luciferiskā principa atbrīvojošā puse kā tāda, kas tika ieviesta mūsu attīstībā ar labo Dievu līdzdalību, jo tas mudina mūs Zemes attīstības laikā tikt pāri mums pašiem, lai praviētiski, jau iepriekš attīstītu to, kas mums pienāksies kā mūsu īpašums tikai Jupitera attīstības gaitā, kā arī turpmāk.

Mēs redzējām, ka mikrokosmiskas būtnes, kas bija uz Zemes tās attīstības sākumā, savstarpēji ietekmē cita citu; tās ietekmē cita citu tādējādi, ka mēs varam teikt: “Kamēr cilvēks attīsta savu Es, augstākas būtnes ved viņu tālāk. Tās ir būtnes, kas jau ir attīstījušas savu piekto pamatdaļu un attīsta sesto vai arī septīto pamatdaļu, kamēr cilvēks strādā tikai pie savas ceturtais.

Tādējādi mēs redzam šajās luciferiskajās būtnēs pārjutekliskas būtnes, mikrokosmiski pārjutekliskas būtnes. Un tagad atstāsim šīs garīgās būtnes, kuras mēs uzskatām par luciferiskām, un aplūkosim Kristus dabu.

Kristus visai radikāli atšķiras no citām būtnēm, kas piedalās Zemes attīstībā. Viņš pieder pavisam citai sistēmai. Viņš ir būtne, kas ir atpalikusi ne tikai Mēness perioda laikā, kā luciferiskie gari, bet gan, jau iepriekš paredzot Mēness attīstību, šī būtne ir atpalikusi vēl agrāk, jau senās Saules attīstības laikā, turklāt atpalikusi, vadoties pēc cilvēcisko izpratni tālu pārsniedošas gudrības. Mēs nedrīkstam uzskatīt šo būtni par mikrokosmisku tādā pat ziņā, kā citas raksturotās būtnes, jo par mikrokosmiskām būtnēm jāuzskata tādas, kuras no paša Zemes attīstības sākuma bija saistītas ar šo Zemes attīstību. Kristus nebija tieši saistīts ar Zemes attīstību, bet gan ar Saules attīstību. Viņš bija makrokosmiska būtne no paša Zemes attīstības posma sākuma, tātad būtne, kas ir pakļauta pavisam citiem attīstības noteikumiem nekā mikrokosmiskas būtnes. Viņa attīstības noteikumi bija visai savdabīgi. Tie bija tādi, ka šī makrokosmiskā Kristus būtne bija attīstījusi savu ceturto makrokosmisko principu, makrokosmisko Es ārpus Zemes, jau pirms Zemes attīstība vispār bija sākusies. Tātad Kristus būtnes normālā attīstība, kuras gaitā Viņš noveda makrokosmisko Es līdz pilnībai, noritēja ārpus Zemes, un tad Viņš nolaidās uz Zemes, un, nolaižoties no makrokosma uz mūsu Zemes, Viņš ienesa tajā lielā makrokosmiskā Es impulsu, lai mikrokosmiskais Es, cilvēka Es, uzņemtu šo impulsu un, pateicoties tam, varētu tikt savā attīstībā uz priekšu. Kristum bija normāli tas, ka viņam piemita nevis mikrokosmiskais Es impulss, bet gan makrokosmiskais Es impulss, proti, tieši tādā mērā, kādā cilvēkam uz Zemes piemīt mikrokosmiskais Es. Tādējādi Kristus būtne ir būtne, kas noteiktā ziņā ir līdzīga cilvēkam, ar to atšķirību, ka cilvēks ir mikrokosmiska būtne un izpauž savus četrus principus mikrokosmiski, arī Es viņam ir mikrokosmisks, Zemes Es, turpretī Kristus Es izpaužas kā pasaules, kā kosmiskais Es, bet Viņa attīstība ir noritējusi tā, ka Viņš bija liels un nozīmīgs, tieši pateicoties šī Es, kuru viņš nonesa uz Zemes, pilnībai. Viņam nebija piektā makrokosmiskā un sestā makrokosmiskā principa, jo tos Viņš attīstījis uz Jupitera un uz Venēras, lai tad varētu dot tos cilvēkiem.

Tātad Kristus ir četrdaļīgas dabas būtne – līdz makrokosmiskajam Es –, un cilvēks ir tāda pati, tikai mikrokosmiska būtne. Un tāpat kā cilvēka misija Zemes periodā ir izveidot savu Es, lai varētu saņemt, tā Kristus uzdevums bija izveidot savu Es, lai varētu dot. Kad Viņš nolaidās uz Zemes, tad visa Viņa būtne tika izmantota tam, lai iespējami pilnīgi izpauz savu ceturto principu. Jāsaka, ka ikviens makrokosmisks princips ir dziļi radniecīgs atbilstošajam mikrokosmiskajam principam. Ceturtais makrokosmiskais princips Kristū atbilst ceturtajam mikrokosmiskajam principam cilvēkā un piektais Kristus princips atbilda cilvēka Garīgajai Patībai.

Tā Kristus ienāca Zemes dzīvē, atnesot cilvēkam no makrokosmosa to, kas viņam bija jāizveido mikrokosmiski, tikai Kristus atnesa to kā makrokosmisko principu. Viņš ienāca Zemes attīstībā tādējādi, ka tās gaitā piektais, sestais, septītais princips piemita Viņam kā Viņa īpašums tikpat maz, cik cilvēkam piemīt atbilstošie mikrokosmiskie principi.

Kristus ir būtne, kas makrokosmiski ir attīstījusies līdz ceturtajam principam un kas, ejot cauri Zemes attīstībai, saskatīs sava ceturta principa attīstību tajā, ka darīs visu, lai cilvēks varētu izveidot savu Es.

Aplūkojot visu situāciju kopumā, mēs redzam Zemes attīstības sākumā trīs veidu būtnes: cilvēkus, kuriem uz Zemes ir jāsaņem pilnīgi izveidotais ceturtais princips, viena veida luciferiskas būtnes, kurām jāizveido savs sestais princips, un cita veida luciferiskas būtnes, kurām jāizveido savs septītais princips, kuras, tāpēc, ka tām jāizveido savs sestais un septītais princips, ir augstāk par cilvēku, sniedzas pāri cilvēkam. Bet tās sniedzas šai ziņā arī pāri Kristum, jo Kristus uzdevums uz Zemes ir, pašai izveidot cilvēkam, paust tieši savu ceturto principu. Kristus nebūs tas, kurš mudinās cilvēkus nākotnē paust kaut ko citu, kā vien viņu pašu Es, cilvēka intīmāko būtību, attīstot to arvien augstāk un augstāk. Tie būs luciferiskie gari, kas sauks un vedīs cilvēku noteiktā ziņā pāri viņam pašam.

Aplūkojot to visu no malas, var teikt: "Tad jau Kristus atrodas zemākā pakāpē par luciferiskajiem gariem, jo Kristus nāk uz Zemes ar kaut ko tādu, kas ir radniecīgs cilvēka ceturtajam principam. Viņš nemaz nav spējīgs vest cilvēkus pāri viņiem pašiem, bet tikai arvien dziļāk cilvēka paša dvēseles būtībā. Viņam piemīt spēja paša cilvēka dvēseli arvien vairāk un vairāk novest pie sevis, modināt tās pašapziņu. Luciferiskās būtnes ir izveidojušas ceturto, piekto, sesto principu, tādā tās stāv noteiktā ziņā augstāk par Kristu. Praktiski nākotnē būs tā, ka, pieņemot Kristus principu savā dvēselē, cilvēks varēs to arvien padziļināt. Cilvēks uzņems sevī arvien vairāk un vairāk gudrības gaismas un mīlestības, tā kā visbeidzot viņš izjutīs gaismu un mīlestību kā kaut ko no laika gala sev piemītošu. Kristus impulsa dāvana būs cilvēka dvēseles bezgalīga padziļināšana. Un, kad Kristus atkal atnāks, kā tas tika attēlots dažādās lekcijās, Viņš darbosies tikai padziļinot cilvēka dvēseli. Citi gari, kuriem pieder augstāki principi nekā Kristum, kaut arī tie ir tikai mikrokosmiski, noteiktā ziņā vedīs cilvēku pāri viņam pašam. Kristus veidos cilvēkos iekšpasauli, taču padarīs viņus arī pazemīgus; turpretī luciferiskie gari vedīs cilvēku pāri viņam pašam, padarīs viņu gudru, apķērīgu, ģeniālu, bet noteiktā ziņā arī augstprātīgu, iestāstīs viņam, ka viņš jau Zemes attīstības gaitā varētu kļūt par pārcilvēku. Tādēļ visam, kas nākotnē mudinās cilvēku it kā pārsniegt pašam sevi, kas padarīs viņu lepnu par paša cilvēcisko dabu jau šeit uz Zemes, tam visam būs luciferiska pieskaņa, turpretī tas, kurš ārkārtīgi padziļinās cilvēka iekšējo dzīvi un tādējādi varēs novest līdz pilnībai tieši ceturto principu, būs Kristus.

Cilvēki, kas aplūko šo lietu virspusēji, teiks: "Būtībā Kristus stāv zemāk, nekā luciferiskās būtnes, jo viņš izveido tikai ceturto principu, bet citi sasniedz augstākus principus." Tā tas arī ir, tikai šīs citas būtnes ienes, iedēsta augstākus principus cilvēka dabā kā kaut ko parazitāru, turpretī Kristus nes ceturto principu tā, ka cilvēka daba tiek pilnīgi pārņemta, caurstrāvota, caurspēkota ar šo principu. Kā Jēzus no Nācaretes miesiskais ķermenis reiz tika pārņemts, caurstrāvots un caurspēkots ar ceturto makrokosmisko principu, tā ar šo principu tiks pārņemtas to cilvēku miesas, kas uzņems sevī Kristu. Kā ceturtais makrokosmiskais princips ir Kristus dāvana, tā sestais, septītais princips būs luciferisko garu dāvanas. Tādējādi nākotnē mēs varēsim pārdzīvot – un šī nākotne jau aust, – ka nesaprātīgi cilvēki teiks: "Ja pārlasa Evaņģēlijus un ļauj iedarboties uz sevi tam, ko Kristus ir devis cilvēcei kā savu mācību, tad var redzēt, ka tā nebūt nesatur tik augsta līmeņa gudrību, kā varbūt ir citu ar cilvēku saistīto garīgo būtņu gudrība." Tās darbojas noteiktā ziņā pāri cilvēkam. Tās nevar pārņemt visu cilvēku, bet tikai viņa prātu, viņa ģenialitāti! Tādēļ pavirši vērojošais saka: "Šīs būtnes īstenībā stāv augstāk par Kristu."

Pienāks laiks, kad liela daļa cilvēku uztvers to tādējādi, ka visvarenāko, visizcilāko no šiem luciferiskajiem gariem, kas, tā teikt, gribēs aizraut cilvēkus pāri viņiem pašiem, viņi uzcelš uz augsta pjedestāla un uzskatīs par savu dižo vadoni. Cilvēki teiks: "Ak, tas, ko Kristus varēja mums dot, būtībā bija tikai tāda pārejas būtība!" Jau tagad ir cilvēki, kuri saka: "Ak, kas tad ir šis Evaņģēliju mācības? Mēs jau esam no tām izauguši." Kā jau tika teikts, cilvēki norādīs uz kādu visu pārzinošu, ģeniālu, izcilu garu, kurš iemītināsies kāda cilvēka miesiskā organismā un kuru viņš piepildīs ar savu ģenialitāti. Cilvēki teiks: "Tas pārspēj Kristu, jo Kristus īstenībā bija tas, kurš deva mums iespēju izveidot tikai ceturto principu, turpretī šis dod iespēju nonākt Zemes attīstības laikā līdz pat septītajam principam!"

Tādējādi Kristus Gars stāvēs pretī šīs būtnes garam: Kristus, no kura cilvēki varēs cerēt saņemt vareno makrokosmisko impulsu savam ceturtajam principam, un luciferiskais gars, kas noteiktā ziņā vēlēšies aizvest viņus tam pāri.

Ja cilvēki varētu palikt pie pārliecības, kas ļautu viņiem sev teikt: "Mums jāiegūst no luciferiskiem gariem tikai tas, uz ko mēs raugāties augšup tāpat, kā mēs raugāties lejup uz mūsu zemāko dabu," – tad viņi rīkotos pareizi. Bet, ja cilvēki aizies tiktāl, ka teiks: "Redziet, Kristus dod tikai ceturto principu, bet ir gari, kuri dod sesto un septīto," – tad tie, kuri šādi domās par Kristu, pielūgs un cels godā Antikristu.

Tā nākotnē izpaudīsies Antikrista nostāja pret Kristu. Ar ārējo prātu, ar ārējo ģenialitāti neviens nevarēs neko iebilst pret to, jo Antikrists būs acīmredzami gudrāks prāta un ģenialitātes ziņā, nekā tas, kas kā dziļi cilvēciskais Kristus princips arvien vairāk un vairāk ienāks cilvēku dvēselēs. Tā kā Kristus nes cilvēkiem ceturto makrokosmisko principu, viņi teiks, ka tas ir zemāks, jo tas ir tikai ceturtais, nevis piektais, sestais, septītais, kas nāk no luciferiskiem gariem, un it īpaši tas liksies zemāks par to, kas nāk no Antikrista, kaut arī Kristus impulss ir nesalīdzināmi svarīgāks par visiem mikrokosmiskiem principiem, jo tas ir makrokosmisks; tas ir stiprāks par tiem, kaut arī radniecīgs cilvēciskajam Es, spēcīgāks par visiem citiem, kas var tikt sasniegti Zemes attīstības laikā.

Ir svarīgi, pamatojoties garazinātnē, ņemt to vērā. Kopernika mācība, tā teikt, iekustināja Zemi, izrāva to no miera stāvokļa, kurā tā pēc cilvēku priekšstatiem atradās agrāk. Viņš lika tai riņķot ap Sauli un parādīja, ka Zeme ir kā viens puteklītis Visumā. Kā tad līdzās šim faktam var vēl pastāvēt kristīgā ideja! Cilvēki konstruē pretrunu starp kristīgo ideju un dabaszinātņi, sacīdami: "Senajos laikos cilvēki varēja raudzīties augšup uz Golgātas krustu un uz Kristu, jo toreiz Zeme viņiem bija kā izredzēta vieta Visumā, un citi debesu ķermeņi likās viņiem mazi un būtībā pastāvoši tikai Zemes dēļ. Tad Zeme cilvēkam izskatījās, varētu teikt, cienīga nest Golgātas krustu! Taču, kad prātus pārņēma Kopernika mācība, cilvēki sāka zoboties un teica: "Ja jau citiem debesu ķermeņiem ir vismaz tāda pat nozīme kā Zemei, tad Kristum vajadzētu ceļot no viena debesu ķermeņa uz otru, un, tā kā citi debesu ķermeņi ir daudz lielāki par Zemi, tad būtu dīvaini, ka Dievcilvēks būtu veicis dižo atpestīšanas darbu tieši uz mazās Zemes!" Tā tik tiešām runāja viens ziemeļu zinātnieks. Viņš uzskatīja, ka Kristus drāma, kas norisinājās uz Zemes, būtu salīdzināma ar varenu dramatisku uzvedumu, kas kādas lielas pils skatuves vietā tiktu parādīts uz mazas piepilsētas skatuves vai kādā no lauku teātriem. Viņš teica: "Tas taču ir absurdi, ka dižākā pasaules drāma nenorisinās uz kāda liela pasaules ķermeņa. Tas būtu tieši tāpat, ja kāds gribētu varenu drāmu uzvest nevis kādā greznā teātrī, bet gan nožēlojamā lauku teātrī."

Šādas valodas nu skan pavisam dīvaini; katrā ziņā pret to var iebilst: "Kristīgā leģenda ir parūpējusies par to, lai neviens nevarētu teikt kaut ko tik mulķīgu, jo tā nav novietojusi šo mistēriju pat kādā no Zemes izcilām vietām, bet gan, nabadzīgā ganu kūtiņā. Ar to vien jau būtībā ir pateikts, ka iebildumam, kādu izvirzījis iepriekšminētais ziemeļu zinātnieks, īstenībā nav vietas. Cilvēki nedomā par to, cik nekonsekventi viņi apietas ar savām visgudrākajām domām. Šī ideja nav nekas līdzās vienkāršai lielai patiesībai, ko pauž jau pati kristīgā leģenda. Un, ja reiz šī kristīgā leģenda novieto Kristus piedzimšanu uz Zemes nevis greznā, izcilā rezidencē, bet gan nabadzīgā ganu kūtiņā, tad arī tas fakts nešķiet bezjēdzīgs, ka starp visiem lieliem debesu ķermeņiem tieši Zeme tika izraudzīta par Krusta nesēju. Vispār visā tajā veidā, kā kristīgā mācība runā par to, kas Kristum bija jānes cilvēcei, jau ir norādījums uz to lielo mācību, kas mums šolaik atkal jāsaņem kā garazinātne. Ļausim Evaņģēlijiem iedarboties uz mums: mēs varam atrast tur visdziļākās garazinātniskās patiesības, kā mēs to jau bieži esam redzējuši. Bet kā šīs lielās patiesības ir izteiktas Evaņģēlijos? Ja cilvēki, kuru dvēselēs nav ne dzirksts no Kristus impulsa, gribētu saprast to, kas tajos ir rakstīts, viņiem būtu burtiski jāizgriež otrādi savas smadzenes, viņiem pat būtu jākļūst noteiktā mērā ģeniāliem. To, ka normālā cilvēciskā apziņa nesniedz līdz kristīgo patiesību izpratnei, var redzēt pēc tā, ka tik maz cilvēku kaut vai vismazākā mērā saprot garazinātnisko Evaņģēliju interpretāciju. Ar luciferiskiem spēkiem, ar ģenialitāti Evaņģēlijus var saprast tikai gluži ārēji. Bet kā tad tie mums ir doti? Kā tajos paustās patiesības nāk mums pretī? Tās nāk tā, it kā no būtnes, kuru mēs saucam par Kristu, mums pretī plūstu absolūti nobriedusi bagātība – bez piepūles, bez jebkāda sasprindzinājuma. Tā tieši uzrunā to cilvēku dvēseles, kuri ļauj sevi caustrāvēt ar Kristus impulsu, pilnīgi caurgaismo un caursilda tās.

Veids, kā visaugstākās gudrības dārgumi nokļūst pie cilvēka, ir pilnīgs pretstats tam, kā tiek uzrunāts viņa gudrais prāts. Tas ir tā, ka no ceturta makrokosmiskā principa Kristū Jēzū tiešā, pirmatnējā, elementārā veidā strāvo it kā pilnīgi gatavas patiesības, kas taisnā ceļā pāriet cilvēkos. Evaņģēliju inspirētāji pat ir parūpējusies par to, lai cilvēku prātīgums, visa luciferiskā gudrība, ko cilvēce ir attīstījusi savas tapšanas gaitā, daudz gudrotu riņķī apkārt, skaidrojot šos Kristus vārdus, un tikai pakāpeniski izlauztos līdz tam, lai aptvertu to vienkāršību un grandiozitāti, to elementāro raksturu, gan attiecībā uz Kristus vārdiem, gan attiecībā uz faktiem, kas ir saistīti ar Viņu pašu.

Ja mēs aplūkojam tādu faktu kā Augšāmcelšanās ar tiem līdzekļiem, kādus mums sniedz garazinātne, kādu īpatnēju faktu mēs ieraugām! Kāds vācu teosofs jau 19.gs. divdesmitajos gados ir teicis, ka varot redzēt, kā cilvēka prāts arvien vairāk tiek pārņemts ar luciferisko principu. Tas ir bijis Trokslers. Viņš ir teicis: "Cilvēka prāts ir viscaur luciferisks vienmēr, kad tas grib kaut ko saprast." Parasti ir grūti pievērst uzmanību tieši dziļākām teosofiskām patiesībām. Tie no jums, kuri ir klausījušies manu lekciju ciklus Prāgā, atcerēsies, ka es toreiz pievērsu uzmanību Troksleram, kurš jau savulaik ir runājis par to, par ko mēs tagad runājam kā par cilvēka ēterisko vai dzīvības miesu. Viņam pieder izteiciens, ka cilvēciskais prāts ir pārņemts ar luciferiskiem spēkiem.

Ja mēs, neraugoties uz luciferiskiem spēkiem, vēlamies saprast Augšāmcelšanos, tad mums jānorāda uz to, ka brīdī, kad Jānis veica Jēzus kristīšanu Jordānā, notika kaut kas ļoti nozīmīgs: tobrīd Lūkas Evaņģēlija Jēzus trīs miesas tika caurstrāvotas ar makrokosmisko Kristus būtnei, kura pēc tam trīs gadus dzīvoja uz Zemes un tad izgāja cauri Golgātas Mistērijai ar šo Kristus būtnei. Kristus Jēzus attīstība šo trīs gadu gaitā bija, protams, citāda, nekā jebkura cita cilvēka attīstība. Kāda tad tā bija? Kā mēs, gribēdami nokļūt līdz šī fenomena pamatu pamatiem, ar garazinātnisko atziņu palīdzību varam saprast, kas īstenībā bija Augšāmcelšanās?

Tur, Jordānā, stāvēja Jēzus no Nācaretes. Kā mēs konstatējam, viņa Es atdalījās no fiziskās miesas, ēteriskās vai dzīvības miesas un astrālās miesas, un makrokosmiskā Kristus būtne nolaidās šajās trijās miesās, pārņēma šīs trīs miesas un dzīvoja tajās līdz 33. gada 3. aprīlim. Taču tā bija pavisam cita dzīve, jo, sākot ar kristīšanu, Kristus dzīve Nācaretes Jēzus miesā faktiski bija lēns miršanas process. Ar katru nākamo viņa dzīves mirkli šo trīs gadu gaitā, tā teikt, atmira kaut kas no šiem Jēzus no Nācaretes apvalkiem. Šie apvalki lēnām atmira tā, ka pēc trim gadiem visa Nācaretes Jēzus miesa atradās uz robežas starp dzīvu miesu un liķi un tika saturēta kopā tikai ar makrokosmisko Kristus būtnei. Jūs nedrīkstat iedomāties, ka šī miesa, kurā dzīvoja Kristus trīs gadus pēc kristīšanas Jordānā, bija tāda pati, kā jebkura cita miesa. Tā bija tāda, ka parasta cilvēka dvēsele tūlīt sajustu to atdalāmies no sevis, jo tā varēja palikt saistīta ar dvēseli, tikai pateicoties varenai makrokosmiskai Kristus būtnei. Tas bija nepārtraukts, lēns, trīs gadus ilgstošs miršanas process, un brīdī, kad notika Golgātas Mistērija, šī miesa bija gatava sairt. Tad tikai bija nepieciešams, lai cilvēki, par kuriem mums tiek stāstīts, apstrādātu šo miesu ar īpašām smaržvielām, un tādējādi panāktu ķīmisku savienojumu starp šīm īpatnējām vielām un Nācaretes Jēzus miesu, kurā trīs gadus dzīvoja Kristus būtne, un tad noliktu to kapenēs. Un tad šī miesa pavisam viegli saira pišļos, un Kristus Gars ietērpās, var teikt, līdz fiziskai redzamībai sablīvētajā ētermiesā, tā kā Augšāmcēlies Kristus bija ietērpts līdz fiziskai redzamībai sablīvētajā ētermiesā. Tā Viņš staigāja apkārt un parādījās tiem, kuriem varēja parādīties. Viņš nebija redzams visiem, jo tā tomēr bija sablīvējusies ētermiesā, ko nēsāja Kristus pēc Augšāmcelšanās. Tas, kas tika ielikts kapā, saira pišļos, un jaunākie okultie pētījumi parādīja, ka tobrīd tik tiešām notika zemestrīce. Es biju pārsteigts, ka pēc tam, kad okultie pētījumi apliecināja, ka toreiz bija notikusi zemestrīce, atradu norādījumu par šo faktu arī Mateja Evaņģēlijā. Zeme sašķēlās, liķa pišļi sabira plaisā un savienojās ar Zemes substanci. Zemestrīces izraisītā satricinājuma rezultātā auti tik tiešām ieņēma tādu stāvokli, kā tas ir aprakstīts Jāņa Evaņģēlijā.

Tā mums okulti jāsaprot Augšāmcelšanās, un mums nebūt nav jānonāk pretrunā ar Evaņģēlijiem. Es jau bieži esmu pievērsis uzmanību tam faktam, ka Marija no Magdalas, satiekot Kristu Lieldienu rītā, nepazīna Viņu. Kā tas būtu iespējams, ka kāds, kurš ir redzējis cilvēku pirms pāris dienām, – it sevišķi, ja tā bija tik svarīga personība kā Kristus Jēzus, – neatpazītu viņu satiekot? Ja reiz mums tiek stāstīts, ka Marija no Magdalas Viņu nepazīna, tad Viņam būtu jāparādās viņai kādā neierastā veidolā. Viņa atpazīst Viņu tikai tad, kad Viņš sāk runāt. Tad viņa kļūst uzmanīga. Visas Evaņģēlijos aprakstītās detaļas ir mums okulti pilnīgi saprotamas.

Tomēr kāds varētu teikt: "Augšāmcēlušais, parādījies mācekļiem, mudināja Tomu ielikt savas rokas ievainojumu vietās. Tad jau jādomā, ka tās vēl bija tveramas, t.i., ka Kristus parādījies mācekļiem tajā pašā miesā, kas ir sabirusi pišļos." Nē! Iedomājieties, ka kādam cilvēkam ir brūce. Tās vietā ētermiesā īpaši savēlās, un tur veidojas sava veida rēta. Un savilktajā ētermiesā, no kuras ir paņemtas sastāvdaļas jaunajai ētermiesai, kurā ir ietērpusies Kristus būtne, šīs brūces kļūva sevišķi redzamas, tās kļuva par īpaši blīvām vietām, tā, ka arī Toms varēja sajust to realitāti.

Tieši šī vieta okultajā ziņā ir brīnišķīga. Tas viss nebūt nav pretrunā ar to, ka te mēs saskaramies ar līdz redzamībai sabiezējušo ētermiesu un ka mācekļi varēja to uztvert Emausā. Tas, kas Evaņģēlijā tiek

aprakstīts kā Kristus ēšana, nav vis parastā barības uzņemšana, bet gan ieņemtās barības izšķīšana ētermiesā bez fiziskās miesas līdzdalības.

Visas šīs lietas mūsdienās ir izprotamas, izmantojot okultos principus, balstoties uz garazinātņi. Evaņģēliji noteiktā ziņā jāsaprot burtiski, izņemot slikti iztulkotās vietas. Visas detaļas izskaidrojas brīnumainā kārtā, un, kurš ir sapratis šīs lietas, tas, pamanot kādu pretrunu, saka sev: "Šeit es vēl esmu par dumju!" Viņš nejutās tik prātīgs kā mūsdienu teologi, kuri saka: "Mēs nevaram saprast Augšāmcelšanos tā, kā tā ir attēlota Evaņģēlijos!" Turpretī mēs, ja mēs saprotam šīs lietas pašos pamatos, varam to aptvert tieši tā.

Kā viss, kas šeit tika izteikts, parasti iedarbojas uz prātīgiem cilvēkiem? Tieši tā, ka cilvēki saka: "Ja man jātic Augšāmcelšanai, tad man jānosvītro tas viss, ko es līdz šim esmu apguvis ar savu prātu. Tādēļ Augšāmcelšanās ideja man nav pieņemama." Prāts, kas šādi domā, ir tieši luciferisko spēku pārņemtais prāts, tādēļ tas nevar saprast šīs lietas. Tas arvien vairāk un vairāk noraidīs ziņojumus par faktiem, kas ir norisinājušies pirms un ap Golgātas Mistērijas laiku. Taču garazinātne tiks aicināta saprast šīs lietas līdz pat pēdējam sikumam. Tā nenoraidīs to, kas kā piektais, sestais, septītais princips pārsniegs ceturto makrokosmisko principu, un tomēr tā redzēs ceturtajā makrokosmiskajā principā lielāko principu no Zemes attīstībai dotajiem.

No tā visa jūs redzat, ka nebūt nav tik viegli saprast Kristus attīstību Zemes ietvaros, jo iebildums, ka īpašie luciferiskie gari ved cilvēkus pie citiem, bet tikai mikrokosmiskiem principiem, ir savā ziņā attaisnots. Agrāk es to izteicu šādi: "Kristus ir sava veida viduspunkts, kurā būtne darbojas caur to, kas tā pati ir." Apkārt Kristum sēž divpadsmit pasaules Bodisatvas, apstaroti ar Viņa gudrību. Tie pārstrādā šo gudrību, paceļot to līdz augstākiem principiem. Bet šī gudrība tomēr staro no ceturta principa uz augstākiem principiem tai mērā, kādā tie attīstās uz Zemes." Tas izraisa daudz pārpratumu attiecībā uz Kristus vienreizīgumu, jo cilvēki netiek skaidrībā par to, ka, kaut arī Kristū mums ir darišana ar ceturto principu, bet tieši ar ceturto makrokosmisko, un, ja arī var tikt attīstīti augstāki principi, tad tie ir tikai to būtņu mikrokosmiskie principi, kuras nav veikušas pilnu attīstību uz senā Mēness, bet, kuras tādas, kādas tās ir, pārsniedz cilvēku tādēļ, ka tās jau Mēness periodā ir nonākušas līdz plaukumam, ir attīstījušas uz Mēness to, kas cilvēkiem jāattīsta tikai uz Zemes.

Ja mēs gribam izprast pareizo Kristus principa vietu mūsu Zemes attīstības posma ietvaros, ja mēs gribam izprast, kādēļ nākotnē Antikrists tiks daudzējādā ziņā nostādīts augstāk nekā pats Kristus, mums ir jāpaceļas līdz izklāstīto patiesību izpratnei. Antikrists iekaros varenu piekrišanu, un garazinātnes piekritējiem ir jāgatavojas tam, lai neļautu sevi maldināt ar šeit raksturotajiem paņēmieniem. Pirmām kārtām, būs nepieciešams rast stipru pamatu labajos garazinātnes principos, lai neļautu sevi maldināt. Šis bija tās ezotērikas uzdevums un misija, kas kopš 13. gs. attīstījās rietumos, un par kuru šeit tika šīs tas pateikts, proti, izstrādāt līdz iespējamai skaidrībai visu, kas šai ziņā ir sakāms par Kristus dabu.

Tas, kurš droši stāv uz šīs ezotērikas pamata, arvien skaidrāk sapratīs, ka Zemes attīstības posma ietvaros Kristus ieņem centrālo vietu. Un cilvēki nonāks pie tā, ka attiecībā uz t.s. Kristus reinkarnācijām uz mūsu Zemes varēs norādīt uz pavisam vienkāršu faktu: tāpat kā svaru svirai jābalstās vienā, nevis divos vai vairākos punktos, tā arī Zemes attīstībai jābūt vienam pamatimpulsam. Tātad tas, kurš pieļauj vairākus Kristus iemiesojumus, pieļauj tādu pašu kļūdu, kā tas, kurš domā, ka svaru svirai, lai tie varētu labāk funkcionēt, būtu jābalstās divos punktos. Ja tas notiktu, tad sviri vairs nebūtu nekādi sviri. Tā arī tas, kurš vairākkārt iemiesotos uz Zemes, nebūtu vairs Kristus. To teiks ikviens nopietns okultists par Kristus dabu. Tā ar ļoti vienkāršu salīdzinājumu tiek norādīts uz Kristus dabas vienreizīgumu. Šeit Evaņģēliji pilnīgi saskan ar garazinātņi.